

Súd: Okresný súd Nové Zámky
Spisová značka: 5Csp/61/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4417210149
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Božena Csibrányiová
ECLI: ECLI:SK:OSNZ:2020:4417210149.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Nové Zámky, sudkyňou Mgr. Boženu Csibrányiovou, v právnej veci žalobcov v rade: 1. E. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/XX, XXX XX L. X., 2. Y. V., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/XX, XXX XX L. X., oboch zastupuje: X. Z. -M. združenie na právnu ochranu občana a finančného spotrebiteľa, so sídlom G. hájom XXXX/XXX-XX, XXX XX K. nad E., W.: XX XXX XXX, proti žalovanému: G. Q. D., s.r.o., so sídlom G. XX, XXX XX J., W.: XX XXX XXX, právne zastúpený: S. kancelária I.. S. Q., s.r.o., so sídlom T. 16, XXX XX J., W.: XX XXX XXX, o vydanie bezdôvodného obohatenia X.XXX,XX eur a o zaplatenie finančného zadost'učinenia XXX,- eur, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcom v rade 1 a 2 spoločne a nerozdielne titulom bezdôvodného obohatenia sumu 1.359,90 eur a titulom finančného zadost'učinenie sumu 500,- eur a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V časti o zaplatenie bezdôvodného obohatenia vo výške 606,02 eur súd žalobu zamieťa.
- III. Žiadna zo strán n e m á nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Pôvodne sa žalobou doručenou súdu dňa XX.X.XXXX len žalobca v rade X domáhal určenia, že úverová zmluva z X.X.XXXX č. XXXXXXXXXXXX je neplatná, že úver na základe nej poskytnutý je bez poplatkov a bez úrokov a tiež žiadal vydať bezdôvodné obohatenia X.XXX,XX eur a žiadal zaplatiť finančného zadost'učinenia XXX,- eur, ktoré finančné zadost'učinenie si uplatnil podľa zákona č. XXX/XXXX Z.z. o ochrane spotrebiteľa. J. obohatenie si uplatnil podľa § 451 a nasl. M. zákonníka. K žalobe sa vyjadril žalovaný, ktorý tvrdil, že úverová zmluva, na základe ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver je v súlade so zákonom, obsahuje všetky zákonné náležitosti a súčasne vzniesol námietku premlčania voči žalovanej pohľadávke. Na pojednávaní dňa XX.XX.XXXX vzal žalobca v rade X žalobu v časti o určenie neplatnosti vyššie uvedenej zmluvy o spotrebiteľskom úvere späť. G. podaním zo dňa XX.X.XXXX žalobca v rade X navrhol, aby súd pripustil pristúpenie žalobkyne v rade X do konania a to podľa § 79 C.s.p.. O tomto návrhu rozhodol súd uznesením č.k. XCsp/XX/XXXX-XXX, ktorým pripustil, aby na strane žalobcu v rade X do konania pristúpila žalobkyňa v rade 2. V súvislosti s pristúpením žalobkyne v rade X do konania obaja žalobcovia dňa XX.X.XXXX na pojednávaní, cestou ich zástupcu upravili petit pôvodnej žaloby a rozšírili žalobu o uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť im obom finančné zadost'učinenie a bezdôvodné obohatenia a to obom spoločne a nerozdielne. D. tento návrh žalobcov vyhodnotil ako návrh na zmenu žaloby, o ktorom rozhodol na pojednávaní dňa XX.X.XXXX. Čo sa týka nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia tohto sa žalobcovia v rade 1 a 2 domáhali ako manželia, ktorí ako spoludlžníci uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere so žalovaným. Títo považovali úver, ktorý im bol zo strany žalovaného poskytnutý za úver bez poplatkov a úrokov. Preto mali zato, že

všetko čo podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovanému plnili nad rámec im poskytnutého úveru, bolo potrebné považovať za bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného.

2. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

Podľa § 456 Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

Podľa § 100 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

Spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu. Každá zmluvná strana dostane najmenej jedno jej vyhotovenie v listinnej podobe alebo na inom trvanlivom médiu, ktoré je dostupné spotrebiteľovi.

Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,

u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3., ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,

x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,

y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52a ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka ak sú uzavreté viaceré spotrebiteľské zmluvy pri tom istom rokovaní alebo sú zahrnuté do jednej listiny, posudzujú sa každá z týchto zmlúv samostatne.

Ak však z povahy zmlúv alebo stranám známeho účelu zmlúv uvedených v odseku 1 pri ich uzavretí zrejme vyplýva, že tieto zmluvy sú od seba vzájomne závislé, vznik každej z týchto zmlúv je podmienkou vzniku ostatných zmlúv. Zánik jednej z týchto zmlúv iným spôsobom než splnením alebo spôsobom nahrádzajúcim splnenie spôsobuje zánik ostatných závislých zmlúv, a to s obdobnými právnymi účinkami.

Podľa § 53 ods. 1,2,3 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 34 Občianskeho zákonníka právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 41 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevplyva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti poruškovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti poruškovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

3. V tejto veci rozhodol Okresný súd Nové Zámky v poradí prvým rozsudkom sp.zn. 5Csp/61/2017-240 zo dňa 16.10.2018 tak, že prvým výrokom konanie v časti o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy číslo 8500024875 zo dňa 9.5.2013 uzavretej medzi žalobcami v rade 1 a 2 a žalovaným zastavil, druhým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom v rade 1 a 2 spoločne a nerozdielne 2.465,92 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Tretím výrokom žalobu vo zvyšku, t.j. v časti o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov zamietol. Vo štvrtom výroku rozhodol o nároku na náhradu trov konania a to tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Na základe vykonaného dokazovania oboznámením sa s listinami: so žiadosťou o poskytnutie revolvingového úveru /zmluva o revolvingovom úvere č. 85000248759 zo dňa 9.5.2013 / ďalej len zmluva o spotrebiteľskom úvere/, mal súd preukázané, že zmluva o spotrebiteľskom úvere mala byť uzavretá medzi žalobcami v rade 1 a 2 ako spoludlžníkmi a spotrebiteľmi a žalovaným ako veriteľom a obchodníkom poskytujúcim nebankové úvery. Úver bol poskytnutý na spotrebu, nie na podnikanie. Uvedenú zmluvu súd preto posúdil ako typovú, formulárovú zmluvu, pre ktorú je charakteristické, že jej obsah spotrebiteľa výrazným spôsobom ovplyvniť nemôžu. Súd považoval za nesporné, že zmluva má spotrebiteľský charakter, ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, ktorá spadá pod právnu úpravu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov/ ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch/ a súčasne sa na ňu aplikujú aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka. Z vyjadrenia žalobcov, ktoré žalovaný relevantným spôsobom nespochybnil, mal súd za nesporné, že na základe vyššie uvedenej zmluvy bol žalobcom poskytnutý úver 1.207,18

eur, ktorý bol žalovaným v tejto výške vložený na účet dňa 10.5.2013/ prehľad transakcií na č.l. 25/ a žalobcovia doposiaľ zaplatili na základe úverovej zmluvy žalovanému spolu sumu 3.173,10 eur, čo tiež žalovaný relevantným spôsobom nespochybnil. Ako bolo uvedené, žalobcovia mali zato, že rozdiel medzi nimi zaplatenou sumou 3.173,10 eur a reálne poskytnutým úverom vo výške 1.207,18 eur predstavuje bezdôvodné obohatenie. Na základe posúdenia samotnej zmluvy po jej obsahovej stránke dospel súd k záveru, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe žiadosti o poskytnutie úveru/ zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500024875, je potrebné považovať za úver poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov a poukázal pritom na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, v ktorom ustanovení sú upravené obsahové náležitosti zmluvy. Tunajší súd z úverovej zmluvy zistil, že ročná úroková sadzba úveru bola dohodnutá vo výške 70,02 %. Túto vzhľadom na jej výšku vyhodnotil ako neprímerane vysokú v porovnaní s úrokovými sadzbami, za aké poskytovali v tom čase úvery komerčné banky. V roku 2013, t.j. v čase uzavretia zmluvy sa totiž úrokové miery spotrebiteľských úverov, ktoré úvery poskytovali komerčné banky, pohybovali v rozpätí od cca 13% do 20 % ročne. Žalovaný ako poskytovateľ spotrebiteľského úveru však poskytol žalobcom úver za ročný úrok, ktorý bol viac ako trojnásobný. Súd preto dospel k záveru, že takto dohodnutá výška úroku z úveru odporuje dobrým mravom. Poukázal na to, že je nepochybné, že o nedovolenosť a teda aj o absolútnu neplatnosť právneho úkonu ide v prípade, keď sa tento prieči dobrým mravom. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka je právny úkon neplatný vtedy, ak svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Podľa § 41 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len táto časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu, alebo z jeho obsahu, alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu. Súd teda dospel k záveru, že dohodnutá ročná úroková sadzba úveru bola s poukazom na jej neprímeranú výšku dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi. Keďže právny úkon v tejto časti / v časti dohodnutého úroku z úveru/ možno oddeliť od ostatného obsahu zmluvy, mal súd zato, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je v časti dohodnutého úroku z úveru absolútne neplatná / § 41 ods. 1 Občianskeho zákonníka/, na ktorú neplatnosť súd prihliadal z úradnej povinnosti. A vzhľadom na to, že súd vyhodnotil zmluva o úvere v časti dohody o úroku za absolútne neplatnú, mal zato, že potom aj RPMN tak ako je uvedená v zmluve / zohľadňujúca aj neprímeraný úrok/ je uvedená v nesprávnej výške v neprospech spotrebiteľa. A v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch uvedenie nesprávnej výšky RPMN v neprospech spotrebiteľa spôsobuje, že úver je bez úrokov a bez poplatkov. A keďže súd mal zato, že úver poskytnutý žalobcom v rade 1 a 2 bolo potrebné považovať za úver bez poplatkov a úrokov, bolo povinnosťou žalobcov v rade 1 a 2 ako dlžníkov z úverového vzťahu, vrátiť žalovanému ako veriteľovi len to, čo im žalovaný ako úver na základe uvedenej zmluvy poskytol. Podľa tvrdenia žalobcov, ktoré v tejto časti žalovaný relevantným spôsobom nespochybnil, im bol zo strany žalovaného dňa 10.5.2013 poskytnutý úver 1.207,18 eur, o čom svedčí žalobcami predložený prehľad transakcií. Žalobcovia v rade 1 a 2 zaplatili do 2.11.2016 žalovanému sumu 3.173,10 eur. Keďže na základe vyššie uvedenej úverovej zmluvy mali žalovanému vrátiť len ním poskytnutý úver, žalovaný prijal od žalobcom sumu 1.965,92 eur / 3.173,10 - 1.207,18 eur/ bez právneho dôvodu a o túto sumu sa na úkor oboch žalobcov obohatil / § 451 ods.1 a 2 Občianskeho zákonníka/. Súd teda mal zato, že sumu 1.965,92 eur bol žalovaný povinný žalobcom v rade 1 a 2 vydať titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. S námietkou premlčania, vznesenou žalovaným sa tunajší súd vysporiadal tak, že na dĺžku premlčacej doby aplikoval ustanovenie § 107 odsek 1a 2 Občianskeho zákonníka. Subjektívna premlčacia doba v zmysle § 107 odsek 1 Občianskeho zákonníka je v tomto prípade dvojročná a začína plynúť odo dňa keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úrok obohatil. V zmysle odseku 2 príslušného ustanovenie sa najneskôr právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčaní za tri roky a ak ide o úmyselne bezdôvodné obohatenie tak za 10 rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Tunajší súd vo svojom v poradní prvom rozsudku dospel k záveru, že o vzniku a výške bezdôvodného obohatenia subjektívne dozvedeli až v čase, keď prestali splácať úver, t.j. 2.11.2016 / kedy bola zo strany žalobcov vykonaná posledná úhrada/. Uvedeným dňom, t.j. 2.11.2016 sa žalobcovia subjektívne dozvedeli koľko zaplatili žalovanému na základe zmluvy, t.j. týmto dňom zistili / mohli zistiť/, o koľko úver, ktorý bol bez poplatkov a úrokov, žalovanému preplatili. A od uvedeného dňa /2.11.2016 / dvojročná subjektívna premlčacia doba do dňa podania žaloby / 11.5.2017/ neuplynula. Čo sa týka zákonnej doby podľa ods. 2 cit. § 107 Občianskeho zákonníka, tu súd z prehľadu úhrad vykonaných žalobcami na základe vyššie uvedenej úverovej zmluvy zistil, že tieto všetky platby, ktoré vykonali, vykonali v období od 5.9.2013 do 2.11.2016. V tomto období teda uhradili žalovanému sumu 3.173,10 eur, pričom z tejto sumy žalovaný prijal bez právneho dôvodu sumu 1.965,92 eur. Je teda zrejmé, že posledných 26 splátok a časť zo splátky predchádzajúcej týmto posledným 26-tim splátkam prijal už žalovaný bez

právneho dôvodu. T.j. už časť z úhrady vykonanej dňa 3.9.2014 predstavuje bezdôvodné obohatenie. A ďalších 26 splátok, ktoré tiež predstavujú bezdôvodné obohatenie bolo vykonaných neskôr, t.j. po dátume 3.9.2014. V zmysle § 107 ods. 2 najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Ako už bolo uvedené, žaloba bola podaná na súde 11.5.2017 a žalobcovia to, čo je potrebné považovať za bezdôvodné obohatenie, plnili najskôr v rámci splátky vykonanej 3.9.2014 a v nasledujúcich splátkach, t.j. sumu ktorú súd považuje za bezdôvodné obohatenie, zaplatili v rámci 3 ročnej objektívnej premlčacej doby, pretože od 3.9.2014 do podania žaloby / 11.5.2017/ 3 roky neuplynuli. Keďže žalobcom v tejto veci neuplynula ani dvojočná subjektívna premlčacia doba a ani trojročná objektívna premlčacia doba podľa § 107 Občianskeho zákonníka, má súd za to, že nárok žalobcom na zaplatenie bezdôvodného obohatenia 1.965,92 eur premlčaný nie je. Preto súd tento nárok žalobcom v rade 1 a 2 priznal. Okrem bezdôvodného obohatenia si žalobcovia uplatnili aj nárok na finančné zadosťučinenie podľa zákona o ochrane spotrebiteľa, ktoré súd posudzoval § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého má spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Žalobcovia si uplatnili finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur. Podľa súdu je jeho výška primeraná vzhľadom na zo strany žalovaného prijaté bezdôvodné obohatenie 1.965,92 eur, ktoré doposiaľ žalobcom nevydal a naďalej ho užíva. Súd v tejto súvislosti vychádzal zo skutočnosti, že žalovaný ako veriteľ zo spotrebiteľského vzťahu považoval za primerané žiadať od žalobcov ako spotrebiteľov úrok z úveru vo výške 70,02 % ročne / ktorý úrok súd vyhodnotil ako úrok dohodnutý v rozpore s dobrými mravmi a v tejto časti zmluvu za neplatnú/. Preto žalobcami uplatnené finančné zadosťučinenie 500,- eur, ktoré predstavuje 25% z výšky bezdôvodného obohatenia nepovažoval súd za neprimerané a to aj s poukazom na to, že toto finančné zadosťučinenie má jednak poskytnúť určitú satisfakciu spotrebiteľovi / žalobcom v rade 1 a 2/ a tiež má dostatočne odradiť žalovaného od takéhoto konania, ktoré okrem toho že je v rozpore so zákonom, je v neprospech spotrebiteľa ako slabšieho účastníka spotrebiteľského zmluvného vzťahu. Súd aj v tejto časti žalobe vyhovel. Súd prvej inštancie vo svojom v poradí prvom rozsudku, ako bolo uvedené, uložil žalovanému povinnosť spoločne nerozdielne zaplatiť žalobcom sumu 2.465,92 eur, z toho sumu 1.965,92 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia a sumu 500,- eur titulom finančného zadosťučinenia. Žalobcovia uzavreli zmluvu ako manželia a ako spoludlžníci. Ich solidarita ako manželov vyplýva z ustanovenia § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalovaný namietal, že žalobcovia nemajú spoločnú aktívnu legitímáciu na podanie žaloby, lebo zmluvu ako dlžník uzavrel len žalobca v rade 1 a žalobkyňa v rade 2. pristúpila k záväzku ako spoludlžník podľa § 533 ods. 1 Občianskeho zákonníka. S týmto tvrdením sa však súd nestotožnil. Poukázal na to, že zo zmluvy o úvere č. 8500024875 zo dňa 9.5.2013 jednoznačne vyplýva, že žalobca v rade 1 uzatvoril zmluvu ako dlžník a žalobkyňa v rade 2 ako spoludlžník. Z obsahu zmluvy jednoznačne vyplýva, že žalobcovia podpísali zmluvu ako spoludlžníci. Žalobcovia sú manželia, ich nerozlučné spoločenstvo vyplýva zo skutočností že zmluvu uzatvárali ako manželia a v zmysle § 145 ods. 2 Občianskeho zákonníka sú z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí oprávnení spoločne a nerozdielne. O trovách účastníkov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. a § 256 ods. 1C.s.p.. Žalobcovia boli v konaní úspešní v časti o zaplatenie žalovanej sumy. V časti o určenie neplatnosti zmluvy súd konanie zastavil, čo spôsobili procesne žalobcovia a v časti o určenie, že úver je bez poplatkov a úrokov bola žaloba zamietnutá. Berúc do úvahy, že žalobcovia mali úspech čiastočný, súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

4. Voči vyššie uvedenému rozsudku tunajšieho súdu sp.zn. 5Csp/61/2017-240 zo dňa 16.10.2018 a to konkrétne voči jeho prvému a štvrtému výroku, t.j. voči výroku, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcom 2.465,92 eur a voči výroku o trovách konania podal žalovaný odvolanie. Žalovaný poukázal na nesprávne skutkové zistenia a právne posúdenia a preto odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne aj v tej časti, v ktorej bolo žalobcom vyhovené. Súčasne žalovaný žiadal priznať nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania.

5. Ako prvý odvolací dôvod uviedol, že tunajší súd nesprávne posúdil aktívnu vecnú legitímáciu na strane žalobcov, že rozhodol vecne nesprávne, keď vyhovel žalobe aj ohľadne žalobkyne v rade 2, ktorá nie je zmluvnou stranou ani dlžníkom, pričom na jej úkor ani žiadne bezdôvodné obohatenie vzniknúť nemohlo. Žalovaný tvrdil, že povaha právneho pomeru žalobkyne v rade 2 vo vzťahu k žalobcovi v rade 1 a žalovanému vyplýva z obsahu ustanovenia § 533 ods. 1 Občianskeho zákonníka tak, že spoločne a

nerozdielne je iba zaviazanou spoludlžníčkou. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok NS ČR sp. zn. 25 Cdo 2715/2000.

6. Ako druhý odvolací dôvod žalovaný uplatnil námietku voči posúdeniu premlčania, pretože žalobkyňa v rade 2 vstúpila do konania až dňa 11.09.2018, pričom žalobca 1 podal žalobu na súde už dňa 11.05.2017. Uvedené podľa neho znamená, že všetky platby zahrnuté do bezdôvodného obohatenia sú v prípade žalobkyne v rade 2 premlčané uplynutím subjektívnej premlčacej doby (2 roky), ak boli uhradené pred 10.09.2016. Ak bezdôvodné obohatenie pozostáva z jednotlivých čiastkových plnení (úhrad), potom sa každé plnenie (splátka) premlčuje v samostatnej premlčacej dobe. Uvedené znamená, že všetky úhrady realizované žalobcami pred 11.09.2018 sú premlčané v rámci objektívnej 3-ročnej premlčacej doby a všetky úhrady realizované pred 11.09.2015 sú zasa premlčané kvôli uplynutiu 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby. Žalovaný mal zato, že nesprávne právne posúdenie námietky premlčania po stránke skutkovej a aj právnej je dôvodom nesprávneho rozhodnutia súdu.

7. Ako tretí odvolací dôvod žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu právnemu záveru v tom smere, že zmluva je neplatná z dôvodu neprimeranej výšky úrokovej sadzby, čo je v rozpore so zákonom. Ak súd prvej inštancie bol schopný určiť, že výška úrokov je v rozpore s dobrými mravmi (čo bolo dôvodom posúdenia úverovej zmluvy ako neplatnej v danom prípade), potom logicky mal určiť od akej hodnoty (výšky úroku) dochádza k rozporu s dobrými mravmi. Takéto určenie bude korešpondovať s ust. § 42 OZ a zároveň bude spĺňať aj podmienku oddeliteľnosti od ostatného obsahu, pretože ak ide určiť hranicu, kde rozpor nastal a kde nie, tak potom tým súd zároveň vyjadruje vlastné právne posúdenie o tom, v akej časti sa dohoda o úroku považuje ešte za platnú (tam, kde rozpor s dobrými mravmi nie je) a kde už platná takáto dohoda o úrokoch nie je. Poukázal na rozsudok NS ČR sp. zn. 321 Cdo 45/2013 zo dňa 26.10.2015. Zmluva o revolvingovom úvere č. 85000 je zmluvou úverovou, ktorá sa riadi ustanoveniami Obch. zákonníka. Vzhľadom k tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ, vzťahujú sa na ňu aj ustanovenia zák. č. 129/2010 Z. z. a ustanovenia OZ o spotrebiteľských zmluvách. Súd neposudzoval zmluvu (výšku úrokov) podľa príslušného zákonného ustanovenia, ale namiesto toho odkazuje na priemerné úrokové sadzby bánk. K takémuto kroku ho zákon neopravňuje. Vyslovenie neplatnosti celej úverovej zmluvy odporuje zákonu aj z toho dôvodu, že ak si strany výšku úroku nedohodnú, podľa zákona nejde o neplatnú zmluvu, pretože v takom prípade by mal dlžník platiť len úroky požadované bankami. Výška odplaty za poskytnutý úver bola upravená podľa § 53 ods. 6 OZ, pričom pri posudzovaní obdobných prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých finančných prostriedkov a lehotu splatnosti. Tu žalovaný poukázal na obsah rozhodnutia KS v Banskej Bystrici č. k. 14Co/1016/2014 zo dňa 30.3.2016.

8. Ako štvrtý odvolací dôvod žalovaný uviedol priznanie nároku žalobcom 1 a 2 na finančné zadosťučinenie, pričom rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti považuje sa predčasné. Rozhodnutie je v tejto časti v rozpore s ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z. z., pretože systematickým a jazykovým výkladom tohto ustanovenia (§ 3 ods. 5 cit. zákona) je možné dôjsť k tomu záveru, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať, ak si žalobca úspešne uplatnil nárok z porušenia práva a povinnosti, pričom toto úspešné uplatnenie práva musí vychádzať z právoplatného rozhodnutia. Kým takéto podmienky nie sú splnené, žiadne právo na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľ nemá. Uvedený názor podložil obsahom rozhodnutia NS SR sp. zn. 6 Cdo 389/2015. V čase vyhlásenia napadnutého rozsudku uvedené podmienky splnené neboli, pretože žiadne právoplatné rozhodnutie o porušení ustanovení na ochranu spotrebiteľa neexistovalo. Okrem toho v rozsudku nebolo uvedené, aké práva bolo porušené v prípade žalobcov v rade 1 a 2.

9. Žalobcovia sa k odvolaniu vyjadrili písomne. S poukazom na rozhodovaciu činnosť súdov SR a to všetkých inštancií navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny. Mali zato, že súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s otázkou pripustenia žalobkyne v rade 2 do konania a to nielen z pohľadu ochrany spotrebiteľov, ale takisto aj z pohľadu občianskeho práva. Uviedli, že v prípade subjektívnej premlčacej doby je jej začiatok viazaný na skutočnú vedomosť oprávneného (spotrebiteľa) o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o osobe, ktorá sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila (napr. rozhodnutie NS SR sp. zn. 2 Cz 35/77 v spojení s uznesením ÚS SR sp. zn. III. ÚS 413/2013, NS ČR sp. zn. 30 Cdo 4366/2007, NS SR sp. zn. 5Cdo 121/2009). Poukázali na to, že pri posudzovaní platnosti spotrebiteľskej zmluvy sa všeobecné súdy musia zaoberať celkovou vyváženosťou práv účastníkov zmluvy a vychádzať z princípu ochrany spotrebiteľa ako jedného z kľúčových princíпов občianskeho práva. Opačný postup vedie k porušeniu práva na spravodlivý proces

zaručený čl. 46 Ústavy SR (rozhodnutie KS v Trenčíne sp. zn. 4Co/93/2017, KS v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/39/2016 a KS v Prešove sp. zn. 20Co/111/2014). Uviedli, že zákon nevyžaduje pre vznik práva na finančné zadostučinenie, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

10. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a dospel k záveru, že je potrebné ho v napadnutom druhom výroku / vyhovujúcom/ a štvrtom / o náhrade trov konania/ podľa § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Odvolací súd poukázal na to, že v súvislosti s konštatovaním súdu o neprimeranosti RPMN obsiahnutého v predmetnej zmluve o revolvingovom úvere, napadnutý rozsudok postrádal akékoľvek konkrétne údaje o výške RPMN a takisto aj údaje v tom smere z akého dôvodu má byť takto určená výška v neprospech spotrebiteľa, keď nie je možné zistiť, aká pripadá do úvahy správna výška RPMN a či táto bola určená vo vyššej alebo nižšej hodnote oproti správnej výške RPMN, tak, aby bolo možné prijať záver, či je to na prospech alebo v neprospech spotrebiteľa.

12. Čo sa týka časti odôvodnenia napadnutého rozsudku vzťahujúcu sa na dohodnutú úrokovú sadzbu z úveru vo výške 70,02 %, ktorú súd pri aplikácii ust. § 41 ods. 1 OZ a § 37 ods. 1 OZ vyhodnotil za odporujúcu dobrým mravom (§ 3 ods. 1 OZ), a preto v tejto časti považoval zmluvu, v ktorej bol dohodnutý úver za neplatný právny úkon, tak potom sa mal v rámci odôvodnenia zaoberať určením hranice pokiaľ z dojednaných 70,02 % takýto rozpor s dobrými mravmi neexistuje a následne aj tým od akej výšky z dojednaných 70,02 % takýto rozpor existuje a z toho vyvodíť právne následky. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že samotná neplatnosť dojednaní úrokov v rámci zmluvy o úvere ešte nespôsobuje neplatnosť tejto zmluvy ako celku, pričom veriteľ má v takomto prípade právo na obvyklé úroky. Pri posudzovaní dôvodnosti dojednaných úrokov (ich výšky) mal postupovať súd v zmysle § 53 ods. 6 OZ a súčasne aj prihliadať na finančnú situáciu spotrebiteľa a mieru zabezpečenia jeho záväzku, ako aj objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Dôvodom pre nové znenie ust. § 53 ods. 6 OZ účinného od 01.07.2016 bolo to, že má ísť o spresnenie ukazovateľa, z ktorého sa vychádza pri posudzovaní primeranosti odplaty za poskytnutý úver. Odvolací súd poznamenáva, že súd prvej inštancie práve s poukazom na ust. § 41 OZ nevyhlásil celú úverovú zmluvu za absolútne nesprávny úkon, ako tvrdí v podanom odvolaní žalovaný, ale iba v časti dohodnutého úroku, ktorá je oddeliteľná od ostatného obsahu úverovej zmluvy, a to s poukazom na ust. § 37 ods. 1 v spojení s § 41 OZ, pre rozpor výšky úroku (odplaty) s dobrými mravmi.

13. Čo sa týka posudzovania začiatku plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby, k tomu odvolací súd uviedol, že je potrebné považovať odvolaciu námietku žalovaného v tom smere, že ak bezdôvodné obohatenie pozostáva z jednotlivých čiastkových plnení (splátok), potom každé plnenie (splátka) sa premlčí v samostatnej dobe vzhľadom na podanie žaloby na prvoinštančnom súde, za dôvodnú. Preto spôsob počítania subjektívnej premlčacej doby, tak ako ho zvolil prvoinštančný súd, odvolací súd nepovažoval za správny.

14. Čo sa týka odôvodnenia finančného zadostučinenia priznaného žalobcov 1 a 2 v sume 500,- eur, k tomu odvolací súd uviedol, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude, aby sa v ďalšom konaní z hľadiska právne - argumentačného a aj s poukazom na štandardne platnú judikatúru v tejto oblasti vysporiadal s odvolacou námietkou žalovaného, t. j. či priznanie tohto nároku je podmienené existenciou právoplatného rozhodnutia konštatujúceho porušenie práv a povinností spotrebiteľa, alebo nie. V prípade zaujatia negatívneho stanoviska súd aj náležite odôvodní, za predpokladu priznania určitého finančného zadostučinenia, aké konkrétne práva boli porušené na strane žalobcov 1 a 2.

15. Čo sa týka ostatných odvolacích námietok ohľadne nesprávneho posúdenia aktívnej legitímácie na strane žalobcov 1 a 2 zo strany súdu, resp. že počítanie počiatku subjektívnej premlčacej doby (jej začiatok) na strane žalobcu 2 sa musí odvíjať od iného dátumu (neskoršieho) ako v prípade žalobcu 1, tak tieto považoval odvolací súd za nedôvodné.

16. Po zrušení napadnutého rozsudku tunajšieho súdu a vrátení veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, zostala predmetom sporu žalovaná istina 2.465,92 eur. Táto pozostáva zo sumy 1.965,92 eur, ktorú si žalobcovia uplatnili titulom bezdôvodného obohatenia, zotrvali na svojich tvrdeniach, že úver je bezúročný a bez poplatkov a mali zato, že k premlčaniu ich nároku nedošlo. Zvyšok žalobcami

uplatnenej sumy 500,- eur o ktorej taktiež doposiaľ rozhodnuté nebolo predstavuje žalobcami uplatnené finančné zadosťučinenie. Žalobcovia na tomto nároku, uplatnenom podľa zákona o ochrane spotrebiteľa zotrvali v celom rozsahu. Doposiaľ nebolo rozhodnuté ani o náhrade trov konania. Ako bolo uvedené vyššie, odvolací súd sa vyjadril k odvolacím námietkam žalovaného a uviedol, ktoré z nich a z akého dôvodu považuje za dôvodné a ktoré za nedôvodné.

17. Na základe vykonaného dokazovania súd po vrátení veci na nové rozhodnutie opätovne konštatuje, že záväzkový vzťah, z ktorého malo vzniknúť bezdôvodné obohatenie posudzuje ako spotrebiteľský. Medzi žalobcom v rade 1 ako dlžníkom, žalobkyňou v rade 12 ako spoludlžníčkou a žalovaným ako veriteľom bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 9.5.2013, na základe ktorej bol žalobcom poskytnutý úver 1.207,18 eur, ktorý bol žalovaným v tejto výške vložený na účet dňa 10.5.2013/ prehľad transakcií na č.i. 25/ a žalobcovia doposiaľ zaplatili na základe úverovej zmluvy žalovanému spolu sumu 3.173,10 eur. Ako bolo uvedené, žalobcovia mali v konaní zato, že rozdiel medzi tým čo zaplatili v sume 3.173,10 eur a tým, čo im bolo ako úver zo strany žalovaného poskytnuté vo výške 1.207,18 eur predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného. Mali zato že na úver je podľa zákona o spotrebiteľských úveroch treba hľadieť ako na úver bezúročný a bez poplatkov. Po vrátení veci z odvolacieho súdu tunajší súd opätovne posudzoval samotnú zmluvu po jej obsahovej stránke a opätovne dospel k záveru, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe žiadosti o poskytnutie úveru/ zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500024875, je potrebné považovať za úver poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov. Súd opätovne poukazuje ustanovenie § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, v ktorom ustanovení sú upravené obsahové náležitosti zmluvy. Je nepochybné, že zmluvné strany dohodli ročnú úrokovú sadzbu úveru vo výške 70,02 %, ktorú súd považoval a považuje vzhľadom na jej výšku ako neprimerane vysokú v porovnaní s úrokovými sadzbami, za aké sa v čase uzavretia zmluvy poskytovali úvery komerčnými bankami / v tom čase sa úrokové miery spotrebiteľských úverov poskytovaných komerčnými bankami pohybovali v rozpätí od cca 13% do 20 % ročne/. Žalovaný ako poskytovateľ spotrebiteľského úveru na základe vyššie uvedenej úverovej zmluvy však poskytol úver za ročný úrok 70,02 %, t.j. viac ako trojnásobný. Súd takýto úrok považuje za tzv. úžernický a dohoda o ňom je v rozpore s dobrými mravmi. Keďže súd s poukazom na ustanovenia 37 ods. 1 a § 41 ods. 1 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že dohodnutá ročná úroková sadzba úveru bola s poukazom na jej neprimeranú výšku dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi a právny úkon v tejto časti / v časti dohodnutého úroku z úveru nad obvyklú výšku / možno oddeliť od ostatného obsahu zmluvy, má súd zato, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je v časti dohodnutého úroku z úveru absolútne neplatná / § 41 ods. 1 Občianskeho zákonníka/, na ktorú neplatnosť súd prihliadal z úradnej povinnosti. V rozhodnutí odvolacieho súdu sa konštatuje, že neplatnosť v dojednaní úrokov v rámci zmluvy o úvere nespôsobuje neplatnosť tejto zmluvy ako celku, pričom veriteľ má právo na obvyklé úroky. Podľa § 53 odsek 6 Občianskeho zákonníka, platného a účinného v čase uzavretia zmluvy, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Vzhľadom na uvedené by veriteľ mohol mať nárok len na obvyklé úroky, za aké banky poskytovali spotrebiteľské úvery, ktoré sa v čase uzavretia zmluvy pohybovali v rozpätí od cca 13% do 20 % ročne. Tu však súd podotýka, že žalovanému nevznikol nárok na žiaden úrok z tejto zmluvy. Podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, je totiž jednou z náležitostí, ktorú musí zmluva obsahovať aj údaj o RPMN. Výšku RPMN, jej výpočet ovplyvňujú vstupné údaje, ktoré musia byť stranami riadne dohodnuté. V zmluve je uvedená RPMN vo výške 70,02 %, pri úrokovej sadzbe 70,02 % ročne a pri poskytnutom úvere 1.410,- eur, pri mesačnej splátke 75,55 eur. RPMN bola teda počítaná pre úver poskytnutý vo výške 1.410,- eur. Z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že reálne bol zo strany žalovaného dlžníkom poskytnutý úver vo výške 1.207,18 eur. To znamená, že do výpočtu RPMN pre spotrebiteľský úver nebola zahrnutá výške skutočne poskytnutého úveru 1.207,18 eur, ale suma 1.410,- eur, teda suma vrátane poplatku za poskytnutie úveru vo výške 202,82 eur / č.i. 23 v spise/, čo následne viedlo k podhodnoteniu RPMN. Podľa výpočtu súdu prostredníctvom www.fininfo mal byť v zmluve údaj o RPMN pri reálnom poskytnutí úveru 1.207,18 eur a pri v zmluve uvedenom úroku 70,02 % ročne, uvedený vo výške 86,84 %. Je neprípustné, aby bol do samotnej istiny úveru/ pre výpočet RPMN/ zahrnutý akýkoľvek poplatok požadovaný veriteľom a takýmto spôsobom následne vyrátané skreslené RPMN v nižšej výške / čo je v neprospech spotrebiteľa, ktorý je týmto zavedený o skutočnej výške RPMN, ktorá je reálne vyššia. Podľa súdu mal byť teda údaj o RPMN uvedený v skutočnej výške 86,84 %. Uvedením nepravdivého údaju vo výške 70,02 % pri uzatváraní zmluvy došlo teda k uvedeniu nepravdivého údaju o úrovni nákupných

podmienok týkajúcich sa úveru a k zavedeniu dlžníkov- spotrebiteľov. Vzhľadom na uvedené, keďže zmluva neobsahovala správny údaj o RPMN a súd v zmluve uvedený vyhodnotil ako zavádzajúci, a v neprospech spotrebiteľa, už len z uvedeného dôvodu je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov a to v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého uvedenie nesprávnej výšky RPMN v neprospech spotrebiteľa spôsobuje, že úver je bez úrokov a bez poplatkov.

18. Súd mal za preukázané, že úver bol poskytnutý vo výške 1.207,18 eur, o čom svedčí žalobcami predložený prehľad transakcií. Ďalej ma súd za preukázané, z prehľadu transakcií, že žalobcovia ako spoludlžníci zaplatili žalovanému do 2.11.2016 sumu 3.173,10 eur. Keďže súd vyhodnotil úver na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere za bezúročný a bez poplatkov, žalobcovia ako dlžníci z úverového vzťahu boli povinní vrátiť veriteľovi / žalovanému/ len ním poskytnutý úver. Rozdiel vo výške 1.965,92 eur / 3.173,10 eur -1.207,18 eur/ prijal teda žalovaný bez právneho dôvodu a o túto sumu sa na úkor oboch žalobcov obohatil / § 451 ods.1 a 2 Občianskeho zákonníka/. Túto sumu 1.965,92 eur by bol žalovaný povinný žalobcom v rade 1 a 2 vydať titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný však v konaní vzniesol námietku premlčania. Premlčanie bezdôvodného obohatenia je upravené v ustanovení § 107 Občianskeho zákonníka. Objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia je tri roky a v prípade zavinenie vo forme úmyselného bezdôvodného obohatenia desať rokov. V oboch prípadoch táto objektívna lehota začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Čo sa týka subjektívnej lehoty táto je dvojročná a začne plynúť odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie, že sa niekto na jeho úkor bezdôvodne obohatil a kto sa takto obohatil. Čo sa týka posudzovania začiatku plynutia 2-ročnej subjektívnej premlčacej doby, ak bezdôvodné obohatenie pozostáva z jednotlivých čiastkových plnení (splátok), potom každé plnenie (splátka) sa premlčí v samostatnej dobe.

19. Žaloba bola podaná na súde 11.5.2017, týmto dňom došlo k uplatneniu práva, čo vyvolalo účinky podľa § 112 OZ, t.j. odo dňa uplatnenia práva premlčacia doba neplynie. Na základe vykonaného dokazovania bolo zistené, že žalobcovia v rade 1 a 2 všetky platby, ktoré vykonali na základe zmluvy, vykonali v období od 5.9.2013 do 2.11.2016. V tomto období teda uhradili žalovanému sumu 3.173,10 eur, pričom z tejto sumy žalovaný prijal bez právneho dôvodu sumu 1.965,92 eur. Je teda zrejme, že posledných 26 splátok a časť zo splátky predchádzajúcej týmto posledným 26-tim splátkam prijal už žalovaný bez právneho dôvodu. T.j. už časť z úhrady vykonanej dňa 3.9.2014 predstavuje bezdôvodné obohatenie. A ďalších 26 splátok, ktoré tiež predstavujú bezdôvodné obohatenie bolo vykonaných neskôr, t.j. po dátume 3.9.2014. Podľa § 107 ods. 2 najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Ako už bolo uvedené, žaloba bola podaná na súde 11.5.2017 a žalobcovia to, čo je potrebné považovať za bezdôvodné obohatenie, plnili najskôr v rámci splátky vykonanej 3.9.2014 a v nasledujúcich splátkach, t.j. sumu ktorú súd považuje za bezdôvodné obohatenie, zaplatili v rámci 3 ročnej objektívnej premlčacej doby, pretože od 3.9.2014 do podania žaloby / 11.5.2017/ 3 roky neuplynuli. Žalobcom trojročná objektívna premlčacia doba neuplynula. Súd však musel skúmať aj to, či im neuplynula dvojročná subjektívna doba. A keďže v tomto prípade bezdôvodné obohatenie pozostáva z jednotlivých čiastkových plnení (splátok), potom každé plnenie (splátka) sa premlčuje v samostatnej dobe. Z už viac krát uvádzaného prehľadu transakcií súd zistil, že úhrady, ktoré boli zo strany žalobcov vykonané pred dátumom 8.6.2015, tak tie všetky boli vykonané pred viac ako dvoma rokmi od podania žaloby (od uplatnenia práva), t.j. pri tých ostatných úhradách vykonaných 4.5.2015 a skôr, subjektívna premlčacia doba uplynula. Subjektívna premlčacia doba neuplynula žalobcom pri úhradách vykonaných od 8.6.2015 do 2.11.2016, ktoré predstavujú bezdôvodné obohatenie. Tieto prijal žalovaný už bez právneho dôvodu, nad rámec ním poskytnutého úveru. V tomto období žalobcovia uhradili formou 18 -tich splátok bez právneho dôvodu žalovanému sumu spolu vo výške 1.359,90 eur. V prípade týchto splátok vykonaných od 8.6.2015 neuplynula ani subjektívna a ani objektívna premlčacia doba ku dňu ich uplatnenia na súde, t.j. suma 1.359,90 eur premlčaná nie je. Zvyšok uplatneného bezdôvodného obohatenia je premlčaný. Preto súd z pôvodne uplatnenej pohľadávky 1.965,92 eur žalobcom priznal titulom bezdôvodného obohatenia sumu 1.359,90 eur a vo zvyšku uplatneného bezdôvodného obohatenia žalobu zamietol.

20. Okrem bezdôvodného obohatenia sa žalobcovia domáhali zaplata finančného zadostučinenia podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. Tento nárok súd posudzoval podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa predmetnej právnej úpravy má spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo

povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Žalovaný v konaní tvrdil, že žalobcovia nemajú nárok na finančné zadosťučinenie. Tvrdil, že úspešné uplatnenie tohto práva musí vyplývať z právoplatného rozhodnutia. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie NS SR sp.zn. 6Cdo/389/2015. Naopak žalobcovia zotrvali na tomto návrhu, mali za to, že ich nárok je dôvodný a právo je možné priznať. Súd sa oboznámil s vyššie citovaným rozhodnutím NS SR 6Cdo/389/2015. V predmetnom rozhodnutí Najvyšší súd konštatuje: „...V súvislosti s ustanovením § 3 odsek 5 Zákona číslo 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov len poznamenáva, že pod úspešným uplatnením porušenia práva, alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napríklad nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj aj § 153 odsek 4 O.s.p.)...“ Súd však poukazuje aj na ďalšie rozhodnutia súdov SR ako napr. rozhodnutie Krajského súdu Nitra sp.zn. 25Co/61/2019, rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 16Co/62/2019, rozhodnutie Krajského súdu Trnava sp.zn. 10Co/38/2019. S poukazom na vyššie rozhodnutia, či už rozhodnutie najvyššieho súdu, alebo rozhodnutia krajských súdov, má súd za to, že úspešné uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie je síce viazané na úspešné uplatnenie si nároku z porušenia práva a povinnosti. Podľa § 3 odsek 2 zákona o ochrane spotrebiteľa proti porušením práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa sa môže spotrebiteľ domáhať ochrany svojho práva proti porušiteľovi. Podľa súdu však ani zo zákona a ani z jedného z vyššie uvedených ustanovení nevyplýva, že predtým ako si spotrebiteľ právo na finančné zadosťučinenie voči porušiteľovi uplatní, musí mať k dispozícii už právoplatné rozhodnutie vo veci porušenia jeho práva ako spotrebiteľa. Naopak, súd ma za to, že už len tým že žalobcovia v rámci jedného súdneho konania boli úspešní aj v konaní vo veci vydania bezdôvodného obohatenia / aj keď len v časti/ voči žalovanému, vznikol im nárok aj na finančné zadosťučinenie. Ako to vyplýva z vyššie uvedeného rozhodnutia najvyššieho súdu, pod úspešným uplatnením porušenia práva v zmysle § 3 odsek 2 zákona o ochrane spotrebiteľa treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva, ako napríklad aj nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. V zákone a ani nikde inde nie je definované, že tieto nároky sa musia uplatniť zvlášť a postupne, že si oprávnený musí samostatne uplatniť najskôr nárok z porušenia práva a až v prípade právoplatnosti rozhodnutia v danej veci, by si mohol následne uplatniť finančné zadosťučinenie. Takýto postup, ktorý navrhuje žalovaný súd považuje za nehospodárny. Je nepochybné, že žalobcovia boli o vydaní bezdôvodného obohatenia úspešní, aj keď len v časti, preto im podľa súdu vznikol nárok na vydanie finančného zadosťučinenia. Toto finančné zadosťučinenie si uplatnili vo výške 500,-eur. Zákon o ochrane spotrebiteľa nikde neupravuje v akej výške je možné považovať finančné zadosťučinenie za primerané. A tento nárok nie je závislý od žiadnych iných skutočností, okrem tých, že spotrebiteľ si úspešne uplatnil konkrétny nárok z porušenia jeho práva. Ako bolo uvedené žalobcom bolo v tomto konaní priznané právo z bezdôvodného obohatenia zo zmluvného vzťahu a to zo spotrebiteľského úveru, ktorý musel súd považovať za bezúročný a bez poplatkov vzhľadom na to, že táto zmluva, ktorej obsah pripravoval žalovaný, ako veriteľ neobsahovala zákonné náležitosti. Priznanie tohto práva považuje súd za úspešné uplatnenie nároku žalobcov z porušenia ich práv ako spotrebiteľov, preto spĺňajú podmienku aj na vyplatenie finančného zadosťučinenia. Ako bolo uvedené, žalobcovia si uplatnili finančné zadosťučinenie vo výške 500,- eur. Podľa súdu je jeho výška primeraná vzhľadom na zo strany žalovaného prijaté bezdôvodné obohatenie, ktoré doposiaľ žalobcom nevydal a naďalej ho užíva. Súd v tejto súvislosti vychádzal zo skutočnosti, že žalovaný ako veriteľ zo spotrebiteľského vzťahu považoval za primerané žiadať od žalobcov ako spotrebiteľov úrok z úveru vo výške 70,02 % ročne, preto žalobcami uplatnené finančné zadosťučinenie 500,- eur, ktoré predstavuje 25% z výšky bezdôvodného obohatenia nepovažoval súd za neprimerané a to aj s poukazom na to, že toto finančné zadosťučinenie má jednak poskytnúť určitú satisfakciu spotrebiteľovi / žalobcom v rade 1 a 2/ a tiež má dostatočne odradiť žalovaného od takéhoto konania, ktoré okrem toho že je v rozpore so zákonom, je v neprospech spotrebiteľa ako slabšieho účastníka spotrebiteľského zmluvného vzťahu. Súd preto opakovane v tejto časti žalobe vyhovel.

21. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. O trovách účastníkov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 C.s.p. a § 256 ods. 1C.s.p.. Žalobcovia v rade 1 a 2 boli v konaní úspešní v časti o zaplatenie žalovanej sumy spolu vo výške 1.859,90 eur. V

časti o zaplataenie sumy 606,02 eur, v časti o určenie neplatnosti zmluvy súd konanie zastavil, čo spôsobili procesne žalobcovia a v časti o určenie, že úver je bez poplatkov a úrokov bola žaloba zamietnutá. V konaní mali úspech aj neúspech tak žalobcovia, ako aj žalovaný. Nakoľko v tomto spore nie je možné jednoznačne vyhodnotiť, ktorá zo strán sporu, či žalujúca, alebo žalovaná strana, bola v konaní úspešnejšia, súd v snahe o čo najspravodlivejšieho usporiadanie veci rozhodol tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti rozsudku je možné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia a to cestou tunajšieho súdu na Krajský súd Nitre.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie môže oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie.